

тръгнаха отъ тамъ прѣзъ горитѣ и планинитѣ на епиротската областъ, слѣдъ многодневенъ труденъ пжтъ, пристигнаха най-сетнѣ въ градъ Пелагония (Битоля), изобиленъ съ всѣкакви нѣща, и тамъ се спрѣха на лагеръ. Тамъ негово господство владиката на Пюи, мжжъ почтенъ, като се бѣ отдалечилъ отъ лагера, за да настани своя шатъръ по-удобно, биде нападнатъ отъ българи и плѣненъ“ (*His litteris tam comes quam ejus exercitus exhilaratus admodum, rursus iter arripiens, transcursis silvis et montibus, et universa Epirotarum regione, multorum labore dierum, demum in pagum, cui Pelagonia nomen est, omnibus redundantem copiis descendentes, castrametati sunt. Ubi cum vir vitæ venerabilis dominus Podiensis episcopus longius a castris aliquantulum, hospitandi commoditatem secutus, seorsum locasset tentoria, a Bulgaris irruentibus captus est. — Guillelmi Tyrensis Historia rerum in partibus transmarinis gestarum, lib. II, cap. XVIII.*)

XI в. край.

№ 18.

Сѣверна Македония и др.

Къмъ края на XI в. и началото на XII били написани редица апокрифни български творения съ есхатологиченъ характеръ. Отъ упоменатитѣ въ тѣхъ мѣстни имена и подробности личи, че тия произведения сж възникнали въ сѣверна Македония, вѣроятно въ нѣкой отъ тамкашнитѣ манастири, като Лѣсновскиятъ, Осоговскиятъ, Пчинскиятъ и др. Тия апокрифи се означаватъ като сказания, видѣния или тълкувания ужъ на пророкъ Исаия, пророкъ Данила и др. Смѣтало се е дори, че останкитѣ на речения пророкъ Исаия почиватъ въ Осоговския манастирь.¹⁾ Апокрифитѣ се издаватъ като дѣло на български автори и македонскитѣ градове и села се сочатъ като български. Така въ Сказанието на пророка Исаия, което прѣдставя българска апокрифна лѣтопись, като се говори за князь Бориса и негови християнски дѣла, особено се наблѣга за българскитѣ земи по Брѣгалница и Овче-поле:

„Слѣдъ смъртъта на царъ Изота, прие българското царство синъ му Борисъ . . . Този царъ покрѣсти цѣлата бъл-

¹⁾ Споменик V, 30.